

На сьогоднішній день існування міжнародного туризму як однієї з найбільш прибуткових галузей економіки неможливо уявити без міжнародного співробітництва. **Співробітництво** – це система партнерства на регіональному, державному та міждержавному рівнях. Саме воно забезпечує просування національного туристичного продукту країни на світовий ринок, сприяє залученню його до світового інформаційного простору, набуттю передового досвіду організації туристичної діяльності.

На даний період поглиблення безпосереднього партнерства є найперспективнішим в межах членства України у складі ВТО та її керівного органу – Виконавчої Ради, Ради по туризму держав СНД, ОЧЕС, ЦЄІ, участь у діяльності світових і міжнародних структур усіх рівнів: ООН, Ради Європи, ЄС тощо. Співпраця з цими організаціями сприятиме виходу України на міжнародний рівень розвитку туризму. Тому подолання перешкод на шляху співробітництва є важливим кроком для майбутнього туристичної галузі.

У розвитку міжнародної туристичної співпраці велику роль відіграє державне регулювання у сфері туризму. В Україні воно недосконале і має такі **недоліки**:

1. постійна реорганізація органу державного управління (1993 р. - Державний комітет України з туризму, 1999 р. – Державний комітет молодіжної політики, спорту і туризму, 2001 р. – Державний департамент туризму, 2002 р. – Державна туристична адміністрація України, 2005 р. – Міністерство культури і туризму, 2006 р. – Державна служба туризму і курортів України), яка створює несприятливі умови для залучення іноземних інвестицій до туристичної галузі [2];
2. недостатнє фінансування туристичної галузі обмежує можливості України співпрацювати з міжнародними організаціями, приймати участь у форумах, конференціях, симпозіумах, які ними проводяться, що знижує позитивний імідж держави у світовому туристичному співтоваристві, веде до зменшення кількості укладених контрактів, втрати завойованих позицій на міжнародному ринку [2];
3. слабка нормативно-правова база для діяльності туроператорів.

Для ефективного розвитку співпраці необхідним вбачаємо:

- збільшення обсягу фінансування розвитку галузі на державному та регіональному рівнях ;
- створити сильний виконавчий орган в галузі туризму;
- при розробці законодавчих актів, що стосуються туризму, слід широко використовувати знання і досвід спеціалістів підприємств туристичної сфери;
- сприяння створенню в Україні різноманітних недержавних громадських туристичних організацій, а саме асоціацій по різних напрямках туристичної діяльності (туроператорів, виставкових організацій, туристичних видань), їх входження у світові

об'єднання, міжнародні організації та асоціації різного спрямування [3];

- активізація процедури спрощення візового режиму для туристів, що прибувають до України з країн ЄС та інших економічно розвинутих країн;
- вдосконалення системи підготовки та підвищення кваліфікації туристичних кадрів України через проходження відповідного навчання і стажування у спеціалізованих закладах світу;
- відображення в законі «Про туризм» формування представницького обличчя України [1];
- створення наукового центру туризму.

Отже, можна стверджувати, що лише за умови активної державної політики та узгоджених дій усіх органів державної та місцевої влади з розвитку туризму, створення сприятливих правил гри, сприйняття міжнародного туризму як форми розвитку інтеграційних комунікацій, туризм стане потужною національною індустрією, а міжнародні відносини стійкими та міцними.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. І. Бажал "Туризм у законі", – Дзеркало тижня .– 21-27 грудня 2002;
2. В. Федорченко "Реорганізацію для консолідації", – Дзеркало тижня .–13-19 серпня 2005

Осипчук О. В.

Мотузенко О. О. к.геогр.н, доцент

Україна, Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Матеріали наукової конференції

"Молоді науковці – географічній науці"

27 -28 жовтня, Київ 2006

Україна, Київський національний університет імені Тараса Шевченка